

Tasmina
Perry
A
LEGUTOLSÓ
CSÓK

21. SZÁZAD
KIADÓ

Budapest, 2018

Prológus

Buckinghamshire, 1961 eleje

Késésben volt, hát persze. Dominic Blake mindig mindenhonnan elkésett, erről volt híres. Legyen az egy parti, egy kártyacsata vagy akár egy esküvő, arra mérget lehet venni, hogy Dominic utolsóként érkezik meg, hátragereblyézi a haját, és szégyenlős vigyorral igyekszik kibúvólni magát a bajból. Ez a szerephez tartozik, de akkor is. Dominic nem szívesen okozott csalódást Veenek, ma este azonban ez elkerülhetetlen volt.

– A francba! – dünnyögte, amikor a kanyart túl gyorsan bevéve felugratott a járdaszegélyre. – Így is jó – tette hozzá, majd kiugrott az AC Stagból, és fölvágtatott a Batcombe House kőlépcsőjén.

– Jó estét, Connors! – üdvözölte az ajtót kinyitó idős férfit. – Még esznek?

– Lady Victoria az ebédlőben van, uram – válaszolta a komornyik. – Ámbár azt hiszem, már éppen leszednek a puding után.

– Pompás – nyugtázta Dominic. Megigazította a csokornyakkendőjét, és belépett a kétszárnyú ajtón.

Fütytyögetés és gunyoros tapsvihár fogadta.

– Jó, jó – mondta, kezét égnek vetve. – Tudom, szokás szerint csalódást okoztam, a fenébe.

Átmasírozott az ebédlőn az asztalfőtől balra ülő asszonyhoz, és lehajolva hozzá, röpke csókot nyomott az arcára.

– Sajnálom, Vee – mondta. – Nem is tudom, mit gondolhatsz most rólam.

– Nagyon is jól tudod, mit gondolok rólad, Dominic Blake – válaszolta az asszony, de szavai élet enyhítette vörös ajkán játszó mosolya. – Megbolygattad a kulturált vacsorámat, és ezért valami botrányos pletykával kell kárpótolnod.

– Minden igyekezetemmel azon leszek.

– A kávé a szalonban szolgálják föl – mondta felállva Victoria a vendégeinek. – Vezeklésképpen Mr. Blake fogja táncolni a fandangót.

Dominic parádés meghajlást produkált, amelyet az asztaltól fölkelő társaság újabb fütyökkel honorált. *A felső tízezer krémje*, gondolta, elnézve őket. A bordóitól vöröslő képű férfiak a felmenőiktől örökölt szabók által készített öltönyeikben; a selymet és gyöngysort viselő, állandóan ide-oda ugráló tekintetű nők. Minden pórusukból áradt a gazdagság, minden azt sugallta: a járásuk, a nevetésük, a meggyőződésük, hogy semmi sem érhet föl hozzájuk.

– Akkor hadd halljam! – suttozta Victoria közelebb húzódva hozzá.

– Mit?

– Természetesen a mentségedet. Tudom, hogy tartogatsz a tarsolyodban. Mi az? Sajtóértekezlet az Admirálitáson? Menekülés máltai gengszterek elől? Egy beteg nagymama?

Dominic elnevette magát.

– Ezúttal semmi ilyesmi, Vee. Elaludtam, ilyen egyszerű.

– *Elaludtál?* – kacagott az asszony a kandallópárkányon álló, míves aranyórára pillantva. – Dominic, este háromnegyed tíz van. Mi vagy te, vámpír?

A férfi odahajolt hozzá, és suttogóra fogta a hangját.

– Nos, volt egy ifjú hölgy, akivel a Claridge's bárjában ismerkedtem meg, és annyira kitartó volt, hogy én...

Victoria a vállára tette a kezét.

– Nem, nem, jobban meggondolva, nem akarom tudni. Azzal is beérem, hogy most már itt vagy. Mellesleg remélem, nem komoly az ügy ezzel a Claridge's-beli ifjú hölgygel. Meghívtam ma estére két rendkívül bájos nőt. Szépek, jó kapcsolataik vannak... – suttogta színpadiasan.

– Utánad minden nő csalódás, Vee, tudod jól – nevette Dominic, és gyengéden megszorította a vállát.

Vee egy gunyoros „Ha!” kacajt hallatott, de Dominic látta rajta, hogy örül a bóknak. A vicc az volt, hogy ő ezt nem üres hízelgésnek szánta: Lady Victoria Harbordban minden megvolt, amit ő egy nőben keresett. Gyönyörű volt, elegáns és szikrázóan intelligens, mégis csupa szív, és volt érzéke mindahhoz, ami nem szokványos – ez magyarázta mind a szoba modern berendezését, mind azt, hogy Dominic Blake, szerkesztő és kalandor meghívást kapott az estéyleire.

Talán, ha másképp állnának a dolgok, gondolta Dominic, amikor egy szmokingot viselő alacsony, pocakos férfi odalépett hozzájuk, és karját az asszony derekára csúsztatta.

– Dominic. Hát csak ideértél! – harsogta Tony Harbord a maga vaskos amerikai akcentusával. – Ezúttal miről pletykálsz a feleséggel?

– Meg akar házasítani – vigyorgott a férfi, és rákacsintott Victoriára. Amikor az asszony visszamosolygott rá, Dominic már sokadik alkalommal tűnődött el azon, hogy barátnője vajon csakugyan szerelmes-e ebbe a gazdag New York-iba. Nem először fordult volna elő, hogy egy kifo-

gástalan neveltetésű és nemesi címmel bíró nő pénzért megy férjhez, de, noha Victoria és a nála jóval idősebb Tony a felszínen furcsa párként hatott, Dominic gyakran irigy meghatottsággal szemlélte a köztük vibráló valódi vonzalmat.

– Helyes – nevetett Tony, és egy arany vágószerszámmal lecsippentette a kezében tartott szivar végét. – Minél hamarabb találsz magadnak valakit, Blake, annál jobb. Meg kell állapodnod, már csak azért is, hogy ne képezzétek tovább pletyka tárgyát a feleséggel.

Dominicnak el kellett ismernie, hogy ez egy igencsak jó parti. Néha, annak ellenére, hogy Lady Victoria hátborzongató ügyességgel válogat össze érdekes embereket, a társasági vigalmak halálosan unalmasak tudnak lenni, mivel ilyenkor mindenből előbújik az igazi énje: a férfiak a politikáról locsognak, és annak valószínűségét taglalják, hogy kinéz-e egy jó vadászat a hétvégére, a nők pedig kéretlenül a gyerekeikről anekdotáznak, akiknek mindegyike egy kibontakozófélben lévő Rachmaninov, Picasso vagy Cicero.

Ma este azonban beszélgetett egy költővel, aki hitt abban, hogy a növények képesek társalogni egymással, és egy prominens tory politikussal, aki a naturizmus iránti titkos szenvedélyére utalt a kérdésével: „Maga nem találja úgy, hogy rémesen szorítanak ezek a keményített ingmellek?”

Brandyt iszogatót Jim Frenchsel, Tony egyik texasi nagyiparos barátjával, akit korábban csak a könyörtelen fegyverkereskedői hírneve alapján ismert. Ránézésre ellenzenvesnek találta Frenchet, azt azonban elismerte, hogy lenyűgöző riportalany lenne az általa szerkesztett *Capital* magazin számára. Ezt meg is említette Victoriának, re-

mélve, hogy össze tud hozni egy újabb találkozót kettőjüknek, de az asszony figyelmeztette, hogy nem volna bölcs dolog, ha ellenségévé tenné a gazdagokat.

A legérdekesebb beszélgetést egy oxfordi könyvtárossal folytatta, aki csekély nógatás után örömmel – *mi több, megkönnyebbülten*, gondolta Dominic – árulta el, hogy a háborút vegyi fegyverek kifejlesztésével töltötte egy wiltshire-i istállóban.

– Elmondhatom – magyarázta az öregúr –, hogy az volt életem legjobb öt éve. Igaz, emberek haltak meg – a tulajdon bátyámat Arnhembem röpitették levegőbe, tudja –, de az embernek az a nagyszerű érzése támadt, hogy *csinál* valamit, hogy része valami nála nagyobb szabásúnak, ha van ennek így valami értelme. Őszinte leszek, fiatalember, azóta minden, amit véghez vittem, csak csalódást okozott.

Dominic végül azzal mentette ki magát, hogy ki akar menni egy kicsit a friss levegőre. Visszanézett a partira, és elmosolyodott, mosolyát úgy rejtve el, hogy a szájához emelte a brandyspoharát. Vicces: az itt lévők mindegyikéről tud valamit. Nem mindegyik ismeret botrányos, némelyiket csak úgy elárulták. De vajon miért pont *neki* mondták el? Elméletileg úgy kellene kerülniük őt, mint a pestist. Az emberek tudják, hogy a *Capital*, az egyik játékosabb hangvételű, mégis rendkívül befolyásos magazin szerkesztője. Ráadásul a város egyik legnagyobb pletykaféjszkének és aranyifjának hírében is áll, amely képet boldogan ápolja. És mégis, mindig talál olyanokat, akik megnyílnak neki. *Talán az a becsületes ábrázatom teszi*, gondolta, és ismét elmosolyodott.

Valójában az igazság sokkal kézenfekvőbb volt: egyszerűen azért kapott válaszokat, mert kérdezett. Az angolok

udvariasabbak annál, semhogy mások dolgai felől tudakozódjanak, következőképpen, amikor valaki mégis kérdést tesz föl, általában annyira megkönnyebbülnek, hogy mindent kitálalnak.

Dominic ezt már egészen kis korában fölfedezte, amikor a szülei barátai meglátogatták őket szerény vidéki otthonukban. A gazdagok imádtak fecsegni. Az ő világuk kerékét nem a pénz, hanem a pletyka forgatta. És volt egy valami, amiről a tehetősök mindennél jobban szerettek beszélni: saját maguk. Semmi értelme nagyot kaszálni a dél-afrikai Krugerrand befektetési aranyérméken vagy hanyatt dönteni a legjobb barátod feleségét, ha nem dicsekedhetsz el vele, nem igaz?

Egyszer csak a könyvtárszobában találta magát, amelyet jól ismert: tudta, hogy kétszárnyú üvegezett erkélyajtaja az illatozó kertbe vezet ki. Megállt, végigsimított Victoria szép, bőrkötéses könyvekből álló gyűjteményén, aztán, mivel zajt hallott a háta mögül, megfordult. Egy gyönyörű szőke nő állt az ajtóban csípőre tett kézzel, aki minden ízében úgy festett, mint egy *film noir*-ból előlépett végzet asszonya.

– Már megint bujkálsz előlem, Dommy? – dorombolta Isabella Hamilton, a kabinetminiszter Gerald Hamilton felesége. – Annyira későn érkeztél, hogy már azt hittem, kerülsz.

Lassú, kimért léptekkel libgett Dominic felé, cipője sarka kopogott a könyvtár fapadlóján.

– Előled sosem bujkálnék, Izzy – húzódott Dominic szája csábító mosolyra. – De nem hiányzik, hogy kínos helyzetbe keveredjünk, még hozzá ennyi ember szeme látára.

– Te tetszésed szerint bármilyen kínos helyzetbe belekeverhetsz, Dominic Blake – mosolygott a nő. Végighúzta az ujját a férfi arcán, és megcírógatta. – Tudod, hogy mindent megteszek, amit csak akarsz. Csak kérned kell.

– Izzy, most nem lehet... – felelte Dominic, és egy apró lépést hátralepett.

– Miért nem? – suttogta az asszony. – Nem mintha nem csináltuk volna már.

Gyönyörűséges képek montázsa szökkent Dominic lelki szeme elé.

– Kívánlak – suttogta a fülébe az asszony.

– Izzy, kérlek! – Dominic egyre nehezebben tudott uralkodni magán.

– Most akarlak – lehelte Izzy, és ajkával puhán súrolta az övét.

Dominicba belemart a büntudat és a sajnálkozás, ahogy a nő kezét megfogva lassan megrázta a fejét.

– Nem szabad – jelentette ki erélyesebben.

– Miért nem? – húzódott el az asszony duzzogva.

– Mert nem.

Isabella hallgatott egy pillanatig, amíg összeszedte magát. Tisztában volt vele, hogy nem tudja keresztülvinni az akaratát. Ezúttal nem.

– Biztos vagy benne?

– Igen – bólintott a férfi.

– Akkor jobb lesz, ha visszamegyek – mondta az asszony lebiggyesztve szép száját. – Tudod, Gerald mennyire hiányol.

– Nem lep meg – felelte Dominic őszinte gyengédséggel.

Isabella arca ellágyult. Megcsókolta az ujját, és férfi ajkára nyomta.

– Viszlát, Dominic! – mondta, és a férfi a szemét lehunyva élvezte a meleg, sokat sejtető érintést, tudva, hogy most van része benne utoljára.

Nézte, ahogy Isabella kimegy, karcsú sziluettje belevész a parti fényeibe és lármájába, aztán rágyújtott egy cigarettára.

Félrehúzta a súlyos, zöld függönyt, kinyitotta az erkélyajtót, és élvezve, ahogy a hideg levegő megcsapja az arcát, kifújta egy hosszan kigyózó, sötét füstkarikát.

Itt van az év egyik legfelkapottabb partiján, a társaság krémjétől körülvéve, és mégis üresnek és nyugtalannak érzi magát.

Lehet, hogy Tonymak van igaza. Lehet, hogy meg kellene állapodnia. Elege van abból, hogy kihasználja az olyan szép, fiatal nőket, mint Isabella és a többi, egymással fölcserélhető szőke, barna és vörös hajú szépség. *Talán változtatnia kellene az életén, habár az sosem ennyire könnyű,* gondolta, és a homlokát ráncolva figyelte, ahogy a füst föllebeg a sötét éjszakai levegőbe.

– Dominic.

Elsőre nem volt ismerős a hang. Egy nyugtalanító pillanatig azt hitte, hogy Gerald Hamilton jött ki hozzá, de aztán fölismerte az akcentust.

– Eugene. – Megkönnyebbülten elmosolyodott, és cipője talpával eltaposta a cigarettája csikkjét.

Ismerte az orosz haditengerészeti követségi titkárt, aki karácsony óta Kensingtonban, a hazája nagykövetségén állomásozott, és fölöttébb kedvelte. Kezdetben meglepte, hogy Eugene-t meghívják az olyan társasági partikra és vacsorákra, mint ez a mai is, az emberek ugyanis gyanús szemmel néztek a szovjetekre, és – tekintve, hogy dúlt a hidegháború – teljes joggal. Az igazság azonban az volt,

hogy egy olyasvalaki, akit rejtélyesnek és tiltottnak tekintettek – mint például egy jóképű szovjet haditengerészeti követségi titkár –, ugyanolyan szívesen látott vendég volt a felső tízezer szalonjaiban, mint Dominic.

– Hogy vagy, barátom? – kérdezte, kezét az orosz vállára téve.

Eugene csak biccentett egyet.

– Beszélhetnénk?

Dominic mindig készen állt arra, hogy figyeljen. Elővette a zsebéből a cigarettatárcáját, kinyitotta, és megkínálta a barátját egy drága, dohánybarna Sobranie-val.

– Persze – felelte, miközben kiléptek a kertbe.

A levegő a nárciszok és a nedves fű átható, buja illatát árasztotta, és a telihold lusta, krémszínű fénybe vont a kertet.

Leültek az egyik kőpadra, és miközben Eugene beszélni kezdett, Dominic keresztbe tette a lábát, és egy újabb füstkarikát fújva készült föl, hogy meghallgassa, mit sem tudva arról, hogy ez a beszélgetés, amelybe most belebozsátkozik, teljesen föl fogja forgatni az életét.

Első fejezet

London, napjainkban

Abby Gordon lepillantott az előtte lévő tölgyfa asztalon kiterített, felpöndörödött szelű, szépiaszínű térképre, és felsóhajtott. *De most tényleg, kit érdekel, hol a bánatban van Szamarkand?*, gondolta lázadozva. Hirtelen erős készte-tést érzett, hogy galacsinná gyűrje a térképet, és bedobja a szemétegetőbe. Elképzelte, amint tüzet fog, és nézi, ahogy felizzik és elég. Fejét csóválva nézett körül a helyiségben, azon tűnődve, észrevette-e valaki, hogy elvörösödött. Nem, csak az aranyos Mr. Bramley, egy koros akadémikus hajolt a kutatási anyaga fölé az üvegajtó másik oldalán.

Mr. Bramley bizonyára nagyon mélyen érez ez iránt a térkép iránt. Mr. Bramley alighanem utána is ugrana a szemétegetőbe, hogy megmentse.

Szedd össze magad, Abby, korholta magát, elképzelve szegény lángra kapott Mr. Bramley-t.

Volt idő, nem is olyan rég, amikor imádta levéltárosi munkáját a Royal Cartography Institute-ban, azaz a Királyi Kartográfiai Intézetben. Jó, persze, ez nem a Tate vagy a Courtauld Művészeti Intézet. Nem fölbecsülhetetlen értékű festmények katalogizálásával tölti az idejét, mint némelyik barátnője, akikkel együtt végzett az egyetem művészettörténet szakán. Nem egy menő galériában vagy rangos aukciósházban dolgozik, és nem is valami híres fényképész asszisztenseként. Az RCI archívumáról azon-

ban világszerte csak suttogva beszéltek a térképek megszállottjai és a földrajz iránt rajongók. Abby nem tartozott közéjük, de akaratlanul is örömet szerzett neki, amikor kincsre bukkant az összevisszaságban. Ezrével voltak ott térképek, persze, valamennyit szabályozott hőmérsékletű beépített szekrényekben tárolták (vagyis meg lehetett fagyni a környékükön, ha az ember nem viselt harisnyanadrágot). Akadtak atlaszok, némelyik közönséges, mások roppant ritkák és értékesek, az egyik egykor Marie Antoinette tulajdonát képezte, egy súlyos, bőrkötéses kötet, amelyhez senki nem nyúlhatott, még a főnöke, Stephen sem. És ott voltak a tárgyi leletek: egy régi bakancs, egy oxigéntartály, egy megfeketedett sárgaréz iránytű, amelyeket ötletszerűen gyömöszöltek bele az Abby íróasztala mellett sorakozó kartondobozokba. Ránézésre ezek pusztán rég elfeledett expedíciók vicik-vacakjai voltak, ám mindegyik mögött egy történet húzódott meg – közéjük tartozott Scott kapitány iránytűje, Stanley¹ trópusi sisakja és egy jégcsákány, amelyet a Mount Everest megmászására tett első kísérlet során használtak.

A legmeglepőbb azonban az volt – különösen egy térképeknek szentelt szervezet esetében –, hogy a gyűjtemény tetemes részét fényképek tették ki. Negatívak és diák szálai, amelyeket a fényképezőgép föltalálása óta minden expedícióról összegyűjtöttek. A baj csak az volt, hogy legtöbbjük sosem került ki a dobozából, és éppen emiatt alkalmazzák Abbyt tizennyolc hónappal ezelőtt: hogy ka-

---

¹ Henry Morton Stanley a XIX. században élt walesi születésű amerikai újságíró és Afrika-kutató, az ő nevéhez fűződik egy másik felfedező, az Afrikában eltűnt David Livingstone felkutatása. (*A ford.*)

talogizálja, és reményeik szerint hozza őket napvilágra. A feladat végeérhetetlennek tűnt.

Abby vett egy mély lélegzetet, összetekerte a térképet, és óvatosan belecsúsztatta a tokjába, örülve, hogy legalább egy dolgot kipipálhat az aznap elvégzendő feladatok listájáról.

Orosz sztyeppék, nyomtatva és kézzel színezve 1789 táján, Morgan Johnson. Abby tudta, hogy ez több ezer fontot érne, ha valaha eljutna egy aukcióra. Nem mintha eljutna. Itt ragadt a Royal Cartography Institute poros alagsorában egy polcra dobva, és türelmesen várta, hogy valakinek megakadjon rajta a szeme, és foglalkozzon vele.

Nos, ő tudta, ez milyen érzés.

Megszólalt a telefon.

– Halló, archívum – szólt bele Abby a legkellemesebb telefonáló hangján. – Halló!

A háttérből súlyos lélegzés, csevegés és nevetgélés fojtott hangjai hallatszottak. Abby ösztönösen tudta, hogy a főnöke jelentkezik be a hosszú ebédszünete után.

– Abigail, itt Stephen. Hall engem?

Abbynek sikerült kipréselnie magából egy mosolyt. Stephen Carter, az RCI archívumának igazgatója reménytelen eset volt, ha telefonálásra került sor. Mindig úgy viselkedett, mintha viktoriánus korabeli úriember volna, aki első alkalommal használ egy újmódi masinát.

– Minden rendben van odalent?

Abby fölpillantott a dobozok dülöngélő halmára.

– Nincs semmi olyasmi, amivel ne tudnék megbirkózni.

– Helyes, helyes – ömlengett a főnöke. – Nos, csak azt akartam tudatni magával, hogy nem biztos, hogy visszamegyek délután; tudja, milyenek ezek a megbeszélések.

Abby tényleg tudta. Stephen szavai kissé összemósódtak.

– A jó hír viszont az – folytatta a férfi –, hogy Christine-nek izgalmas információi vannak a kiállításról. Alig várom, hogy elmondhassam magának.

Stephen ma vett részt szokásos havi ebédjén Christine Veyjel, a gyűjtemények igazgatónőjével, egy nagyképű nőszeméllyel, akit a legkevésbé sem izgatott az RCI, ám annál jobban érdekelte a saját karrierjének előmozdítása. Christine terveitől Abby mindig kényelmetlenül érezte magát; sosem jelentettek jó hírt az intézetben dolgozók számára.

– Van valami, amiről tudnom kellene? – kérdezte.

– Majd holnap beszélünk róla – felelte Stephen. – Igazából kellene egy rövid beszámoló arról, hogy hol tartunk. Christine mindenre kiterjedő írásos tájékoztatást akar. Nagy kockázatot vállalt, amikor beleegyezett, hogy megtarthassuk ezt a kiállítást, úgyhogy nem hagyhatjuk cserben. Világos?

– Hát persze – morogta Abby, és gyorsan begépelte egy csoportos e-mailt Annának, Ginnynek és Suze-nak, a három legjobb barátnőjének, amelyben rákérdezett, áll-e még, hogy este megisznak együtt valamit.

– Holnap azzal kezdünk, hogy átfutjuk a végső képválogatást, aztán átsétálhat a diákkal és a negatívokkal a laborba – folytatta Stephen, a szavai csak úgy bukdácsoltak ki a szájából, ahogy sietett befejezni a beszélgetést. – Nos, muszáj rohannom. Ó, és elő tudná készíteni az 1789-es Johnstont Mr. Bramley számára? Tudja, mennyire aprólékos.

– Már megtörtént – felelte Abby, miközben a gépe pittyenéssel jelezte, hogy Suze válaszolt az e-mailjére.

Találkozunk a bárban. Nagyon örülök, hogy van hozzá kedved.

– Kitűnő, maga igazi kincs.

És azzal már le is tette.

Abby visszatette a telefont a töltőjére, és az órájára pillantott. Még fél öt sem volt. Egy örökkévalóság még, mire valamilyen indokkal elmehet, még akkor is, ha Stephen nem várható vissza az irodába.

Ráadásul itt van a beszámoló is, amire föl kell készülnie. Stephen Carter nem rossz főnök, de szeret a részleteken lovagolni, az a dilije, hogy a mindenkor hatalmon lévők kedvében járjon, és mivel technikai értelemben ő – köszönhetően az évente megújítandó szerződésének – csak ideiglenes munkatárs, tudta, hogy az archívumban előforduló bármiféle kellemetlenségért, kudarcért vagy következetlenségért őt tennék meg bűnbaknak.

Most, hogy magára maradt, hogy saját magát kell eltartania, és nincs mögötte a család vagy egy szerető által nyújtott biztonsági háló, nem szívesen gondolt bele, milyen következményekkel járna, ha történne valami az állásával.

Érezte, hogy könnyek szöknek a szemébe, de elpislogta őket, ahogy a fényképterem felé vette az útját, ahol hosszú sorokban álltak a csatahajószürke fémpolcok, amelyek mindegyikén tucatjával sorjáztak a negatívokkal, diákkal és nyomatokkal megtöltött irattartó dobozok.

Végigment a sorok között, és végighúzta ujjait a dobozokon. Valójában Abby a munkájának ezt a részét szerette legjobban. A térképek nem tudtak különösebb szenvedélyt ébreszteni benne – hogyan hozhatna bárkit is lázba Lancashire egy rosszul megrajzolt térképe? A fényképek-

kel azonban más volt a helyzet. Azokban volt valami varázslatos. Intim emlékei voltak egy különleges időszaknak, mielőtt még a világ teljes egészében ismertté vált, annak a csekély számú embernek a felvételei, akik elmerészkedtek a vadonokba. Leült az egyik irodai székre, és levett egy dobozt. Tágabb értelemben az ő munkájához tartozott, hogy katalogizálja a gyűjteményt, írja rá minden egyes dobozra, hogy mit tartalmaz: az expedíció nevét, évét, a világrészt, a neveket és az elért eredményeket, ilyesmiket, hogy aztán a kereszthivatkozásokkal együtt be lehessen táplálni őket a számítógépébe.

Volt azonban egy másik feladata is: anyagi hasznot kellett kicsiholnia ezekből a szellemekből. Voltaképpen ezért alkalmazták: hogy kiállítások kurátora legyen, hogy fölhívja a nagyközönség figyelmét ezekre a régóta elhanyagolt diákra.

Az első, az intézet fennállásának kétszáz éves évfordulóját ünneplő kiállításuk, három hét múlva fog megnyílni, és Abby korántsem volt biztos abban, hogy készen állnak rá. A bemutatandó képek kiválogatása könnyen ment. A kiállítás a „Nagy brit felfedezők” címet viselte, és rengeteg kiemelkedő expedíció közül válogathattak: a Mount Everest és a pakisztáni K2 hegycsúcs megmászása, a sarkvidékekre tett utazások, sőt még Livingstone-nak² a Nílus forrásának fölkutatására indított felfedezőútja is szerepelt közöttük. Valami azonban még mindig hiányzott, aminek a helye lyukként tátongott a kiállítás középpontjában,

---

² David Livingstone skót misszionárius orvos, felfedező, Afrika-kutató. Ő volt az első európai, aki megpillantotta azt a hatalmas vizesést, amelyet aztán Viktória királynőről nevezett el. A Nílus forrásának kutatása közben nyoma veszett, három évig eltűntnek hitték, a már említett H. M. Stanley talált rá. (*A ford.*)

valami, amit nem tudott közelebről meghatározni, de remélte, hogy fölismeri, amikor meglátja.

Mély lélegzetet véve kihúzott egy keskeny dobozt, és kinyitotta. A doboz egy diaválogatást rejtett. Kivette az elsőt, és a fény felé tartotta. A csoportba verődött apró figurák eltörpültek a mögöttük magasodó havas csúcsok mellett. Föltartotta a következőt is: a félalakos kép egy csapat teherhordót ábrázolt, akik a láthatatlan fényképezőre vigyorognak. Megnézte a doboz oldalát – a cédulán ez állt: *Mortimer-expedíció, Nepál, 1948*. Továbbgördítette a székét a dianézőhöz, fölnyitotta a tetejét, és egy nagyító segítségével teljes méretűre nagyította a képet.

A csipkézett himalájai hegycsúcsok kietlen képe lenyűgöző volt, de nem különbözött eléggé a már Abbynél lévő több tucat másik, havas háttér előtt készült döbbenetes fotótól. És éppen ez jelentette a problémát – a kiállítás csupa hóból, hegyből és fehérségből állt. Nagyon egysíkú látvány.

Fújts egyet, és azt kívánta, bár szabad volna bevinnie egy csésze teát a fényképterembe. Ám az tiltott volt ebben a zárt, fullasztóan szűk térben, amely Abbynek az egyik régi tengeralattjárós filmet juttatta eszébe.

Mínusz az izmos felsőtestű matrózok, gondolta zordan.

Egy pillanatig sajnálta, hogy ilyen sötét, elszigetelt környezetben dolgozik. A barátnői bizonyára azt gondolták, hogy megháborodott, amikor otthagya a V&A, azaz a Victoria és Albert Múzeum-beli teljes állását. Csakhogy ők nem tudták a távozása valódi okait. Nem tudták, miért cserélte föl egy szabadúszó állásra az RCI-nál.

Abby és Nick Gordon nem verték nagy dobra a gyermekáldásért folytatott küzdelmüket. Noha a baráti körükben ők voltak az első pár, amely összeházasodott, soha

senki nem firtatta, mikor hallják majd az apró lábacsák tipegését. Egy Londonban élő harmincas pár, amely jól érezte magát, és belevetette magát a karrierje építésébe. Ráadásul ez tabutémának számított. Intim ügynek. Ha valaki gyanítja, hogy a barátjának termékenységi gondjai vannak, egészen biztos, hogy nem kérdez rá. Csak akkor, ha a másik meg akarja osztani vele a problémáját.

Abbyt és Nicket figyelmeztették, hogy nagyon nehéz lesz a részvétel a lombikbébiprogramban. Arra azonban nem számítottak, hogy ekkora fizikai és érzelmi igénybevételt jelent majd. Abby otthagya az állását, és egy rugalmasabb munkakört vállalt. De baba még akkor sem volt. Aztán egyszer csak már férj sem.

Leemelt egy újabb dobozt, ami fekete-fehér pozitívokat tartalmazott. *Peru, Amazonas*, hirdette a cédulája, 1961.

Abby erősen koncentrált, igyekezett elhessegetni Nick képeit, amelyek taláломra villantak föl a fejében.

Leült, kivette a fényképeket a dobozból, és a combján egyensúlyozva óvatosan átlapozta őket.

Az első nagylátószőgű kép egy öszvéreket gondozó férfit ábrázolt egy buja esőerdőtől zöldellő, hosszú völgyben. A második egy kolibriről készült gyönyörű közelkép volt, a harmadikon pedig egy csapat teherhordó elnyűtt és a naptól cserzett arccal hatalmas kosarakat cipelt.

De legalább nem havas fotók, gondolta, és megérezte, hogy itt talán található valami használhatót.

Tovább lapozgatott a képek között, amikor egyszer csak az egyik fénykép megtorpanásra készítette. Egy férfit és egy nőt ábrázolt, akik egészen közel álltak egymáshoz. A férfi keze a nő arcán nyugodott, a nő tenyere az övéen, mintha épp gyengéden búcsúzkodnának. Abby a szája elé kapta a kezét, és elakadt a lélegzete. Gyönyörű volt, meg-

indító, de nem igazán tudta megmondani, mitől. Maga a jelenet nem annyira szokatlan, nap mint nap látni ilyet a pályaudvarokon és a repülőtereken.

Ez azonban más volt; ebből feszültség és szívfájdalom sugárzott. A nő zaklatottnak tűnt. De miért? Ki volt ez a férfi? És ki volt a szerelme?

Abby megfordította a fotót. A hátán lévő cédulán ez állt: *Blake-expedíció, Peru, 1961 augusztusa.*

A többi képből meg tudta állapítani, hogy a férfi a dzsungelbe indult. Vajon a nő kérlelte, hogy ne menjen? A férfi ennek ellenére mégis elment? Azon tűnődött, vajon mennyi idős lenne most ez a két szerelmes, vajon életben vannak-e még, és még most is együtt vannak-e.

Újból rápillantott a fényképre. Úristen, de jó! És azonnal tudta, hogy tökéletes volna a kiállításra. Már épp elég lélegzetelállító, nagy hatású felvételt gyűjtött össze – apró figurákról, akik küszködve másznak föl egy szikla oldalán, vagy úszó jégtáblák között megrekedt, jégcsapfüzérékkel díszített hajókról –, de ez? Ez valami más volt. Ez a kép érzelmet sugárzott, azt az érzést keltette, hogy itt inkább egy felfedezőútról van szó, nem csupán arról, hogy az illető egyszerűen csak elmegy. A hősies tett a való világban gyökerezik, és gondolkodásra késztet: Mi volna, ha én mennék el? Hogyan érezném magam? És hogyan éreznék, ha én volnék az, akit hátrahagynak? Ez a fénykép egyértelműen a szerelem erejéről és a veszteségtől való félelemről mesélt.

Csak akkor vette észre, hogy sír, amikor egy kövér könnycsepp pottyant a dianézőre.

Nem bőgheted össze ezeket a fölbecsülhetetlen értékű tárgyi leleteket, korholta magát, és kifutott a fényképteremből egy papír zsebkendőért.

– Abigail? Jól van?

Megfordulva azt látta, hogy Mr. Bramley néz föl rá fűrésző pillantással. Christopher Bramley a rendszeres látogatóik egyike volt; gyakran jött le az archívumba, hogy segédanyagot keressen az aktuális kutatásához. A fehér hajú, hajlott hátú, kevés beszédű tudós csak olyankor szólalt meg, amikor valamilyen dokumentumot vagy térképet kért.

– Jól, igen, köszönöm – vágta rá Abby, nedves szemét dörzsölgetve.

Az idős férfi fölfonta a szemöldökét.

– Nagyon remélem – mondta kedvesen.

Abby azon tűnődött, mennyit tudhat Mr. Bramley az életéről. Vajon hallotta-e a hírt.

– Tessék. A térképek, amelyeket keresett – mondta valamivel vidámabban.

– Azt hiszem, ma én vagyok az utolsó látogatója. Az intézet meglehetősen üres már – mosolygott az idős férfi, és némi kotorászás után előhúzott a zsebéből, és odaadott neki egy papír zsebkendőt. – Biztosra veszem, hogy Mr. Carter nem haragszik meg, ha korán bezár, és hazamegy.

Abby bólintott, és elhatározta, hogy pontosan ezt fogja tenni, aztán visszatért a fényképterembe, hogy befejezze a munkát.

Becsúsztotta a Blake-fotót egy kartonborítékba azzal a céllal, hogy másnap megkérdezi róla Stephent. Elvégre ő már több mint tíz éve dolgozik a gyűjteménnyel, és az elmúlt háromszáz év valamennyi felfedezőjével és térképészítőjével kapcsolatban enciklopédikus tudással bír.

Leoltotta a lámpákat, ellenőrizte, hogy mindent bezárt-e, és belebújt a dzsekijébe.

– Holnap találkozunk, Mr. Bramley? – kérdezte, miközben táskáját a vállára vetve átment a kutatószobán.

– Ó, hát minden valószínűséggel – felelte az idős ember. – Megy valahová?

– Igen. Megiszunk valamit pár barátnőmmel.

Mr. Bramley elmosolyodott.

– Érezze jól magát, Abigail! Megérdemli.

Válaszképpen Abby szélesen elmosolyodott. Nem várta különösebben, hogy kimozduljon a lányokkal, de most úgy érezte, hogy éppen erre van szüksége. Fölszaladt az alagsori lépcsőn a földszintre, ahol fény árasztotta el az intézet előcsarnokát. *Vissza a civilizációba*, gondolta, és a mobiltelefonjára pillantva látta, hogy elmulasztott egy hívást az alagsorban, ahol nincs térerő.

Fölhívta a hangpostát, és elfogta az émelygés, amikor meghallotta az üzenetet.

„Abs, én vagyok az, Nick. Hívj vissza. Beszélünk kell.”

Második fejezet

– Mit szóltok hozzá, hogy *beszélgetni* akar? – kérdezte Abby a Wimbledon Village-i Hemingway's drinkbár magas székén ülve. Határozottan érezte, hogy összefolynak a szavai, pedig még csak húsz perce volt itt.

– Mit gondolsz, mit akarhat mondani a védelmében? – tudakolta Suze, miközben feltűzött egy fényes, zöld olajbogyót egy fogpiszkálóra.

– Semmi olyat, amit hallani akarnék – felelte Abby, és egyre inkább úgy érezte, hogy bosszantja a férje hívása.

– Nézzétek! A főpincér talált nekünk egy bokszot – szólt közbe Anna. Fölugrott, és fölkapta a Pimm's koktélt tartalmazó kancsót. – Gyerünk, mielőtt egy falka szexi teniszező becsúszó szereléssel elfoglalja, és rájuk kell ülünk.

– Álmodj csak! – mosolygott Abby, jóllehet egyáltalán nem volt nevetős kedvében.

Wimbledonban épp az aktuális tenisztorna zajlott, és ilyenkor, miután véget értek az All England Club aznapi meccsei, mindig celebek és híres sportcsillagok bukkantak föl az elegáns SW19 irányítószámú épület környékén.

Anna, Suze és Ginny, Abby három legjobb barátnője úgy döntött, túl hosszú időt töltött már hibernált állapotban, és hogy egy este Wimbledon legnyüzsgőbb tornájának idején simán lehet a kulcs társasági élete újjáélesztéséhez.

Normál körülmények között Abby egyet is értett volna ezzel. Normál körülmények között ez a kedvenc időszaka egész évben, amikor ki lehet ülni a kávézók teraszára, viccelődni lehet a barátnőkkel, és nézni a világ haladását. Ma este azonban erős volt a kísértés, amikor kiszállt a metróból, hogy egyenesen hazamenjen – kis sorházába, amely mindjárt a domb lábánál állt a Village-hez vezető sétaúton –, ahogyan azt az elmúlt hat hétben tette minden este.

Amikor elindult a munkából, még érzett némi lelkese-
dést a ma esti kikapcsolódás iránt, de most, hogy már itt volt, tudta, hogy nincs kedve nevetgélni, koktélokot iszo-
gatni és úgy tenni, mintha teljesen gondtalan volna. Sen-
kit sem akart látni, senkivel sem akart beszélgetni. A lelke
mélyén persze tudta, hogy nem élhet örökké remeteéletet.
Tudta, hogy vissza kell térnie a világba, és meg kell hoznia
bizonyos döntéseket. Tudta, hogy össze kell szednie magát,
és végül muszáj lesz beszélnie a férjével, mert már nem
hagyhatja tovább figyelmen kívül az üzeneteit. De még ha
eljött is már az ideje, hogy szembenézzen Nick Gordon-
nal, akkor sem tudja, mit mondjon, és azt remélte, hogy ez
a társalgás a lányokkal talán hozzásegíti néhány válaszhoz.

– Itt van Ginny – jelentette be Suze, miközben be-
csusszant a krémszínű bőrrel bevont boksza. Abby né-
mán felnyögött a bárba besétáló magas barna nő láttán.
Bármikor máskor örült volna, hogy látja régi barátnőjét;
Anna, az ambiciózus ügyvéd mellett Ginny volt a legte-
hetségesebb pajtása, rámenős, gyakorlatias pénzügyi szak-
ember, az a fajta, akit válság idején az ember a saját oldalán
akar tudni. Csakhogy egyúttal Nick húga is volt, és noha
kellőképpen háborgott „félkegyelmű bátyja” miatt, és két-

három naponta fölhívta a sógornőjét, továbbá házassági tanácsadók, terapeuták telefonszámait és *macaronokból* meg aprósüteményekből álló csomagocskákat küldözgett neki, Abby egy pillanatig sem érezte úgy, hogy teljes mellszélességgel az ő pártján állna.

– Miről maradtam le? – tudakolta Ginny, Anna mellé becsusszanva.

– Nick telefonált – közölte Suze a koktéltjáról fölpillantva.

– És beszéltél vele? – kérdezte Ginny, mintha egy tanácssteremben ülőkhöz intézné a szavait.

Abby a székén összezsugorodva megrázta a fejét.

– A héten már hatszor hívott. Egyszer sem vettem föl, de nem hagy békén. Már ott tartok, hogy nem is válásra van szükségem, hanem egy távortartási végzésre.

A barátnői udvariasan kacarásztak, de Abby látta rajtuk, hogy a *v* betűs szó gránátként robbant bele a beszélgetésbe.

– Beszéltél legalább valamelyik tanácsadóval, akiről meséltem neked? Melanie Naylor különösen kiváló – erősödött Ginny a maga hatékony stílusában. – Roppant fontos emberekből áll az ügyfélköre.

– De a tanácsadás azt jelentené, hogy meg akarom menteni a házasságomat.

– Azért meg kellene próbálnod – jelentette ki Ginny nyersen.

– Nem azt mondom, hogy túl szigorú vagy, Abby... – kezdte Suze, és úgy megtöltötte a poharát, hogy a koktéltját csak egy milliméter választotta el a kicsordulástól.

– De azt mondom, hogy túl szigorú vagyok – mondta Abby, és úgy érezte, sarokba szorították.

– Nem kerülheted el örök életedben – szólt közbe Anna a többieknél kedvesebben. – Azzal, hogy kitörlöd az üzeneteit, nem törölheted ki a történeteket.

– Hogyan tudnám valaha is elfelejteni? – kérdezte Abby, ahogy ismét eszébe jutott az a pillanat, amikor darabokra hullott az élete.

Egy sms. Abból tudta meg, hogy a férje hűtlen volt hozzá. Egy barátjukhoz autóztak vasárnapi ebédre, és útközben megálltak tankolni. Nick elszaladt fizetni, és az ülésen hagyta a telefonját, ugyanazt a készüléket, amelyről Abby tíz perccel korábban közölte a barátjukkal, hogy késni fognak, ugyanis az övé lemerült.

Arra számított, hogy pár közhelyet lát majd a házigazdájuktól. *Ne aggódjatok! A csirke még úgyszólván sült! Nem kell kapkodnotok.*

Ehelyett azonban valami nő üzenetét olvasta, akinek még most sem tudja a nevét. Néhány szó volt csak, de úgy hatott a házasságára, akár egy nukleáris robbantás.

Kérlek! Találkozzunk újra. Tudom, hogy ijesztő, de szerettem jó pár vagyunk. Csók

A benzingőz szagától és a szavakban rejlő árulástól kis híján elhányta magát. Felpillantva azt látta, hogy Nick fut át az előtéren, a markában két szeletet szorongat az ő kedvenc csokijából, a heves tavaszi zápor ellenére mosolyog, és Abby egy pillanatig azon tűnődött, nem kellene-e inkább úgy tennie, mintha nem látta volna az üzenetet. Nem kellene-e hagynia, hogy folytatódjon tovább az élete, mintha nem volna rá hatással, amit az imént olvasott.

Másodpercek álltak csak rendelkezésére, és döntött: amint Nick beszállt az autóba, odaadta neki a telefonját.

„Kaptál egy sms-t”, mondta köntörfalazás nélkül, és mivel azonnal meglátta a férje arcán átfutó pánikot, már az előtt, hogy elolvasta volna az üzenetet, tudta, a dolgok soha többé nem lesznek ugyanolyanok, mint eddig voltak.

Amikor Nick elolvasta, nem is próbált tagadni.

Mire rekedten kinyögte, hogy „Ne haragudj, Abs”, ő már kibotorkált az autóból, könnyek homályosították el a látását, a fülében csengett a felharsanó dudák hangja. Nick utánaeredt, hosszú lépteivel egykettőre utolérte. Átfogta a vállát, és, gondolta Abby később, egy bámészkodó szemében úgy nézhetek ki, mint egy pár egy Nicholas Sparks-film plakátjáról, akik szenvedélyesen ölelkezni készülnék az esőben.

Ehelyett azonban Nick elmagyarázta, hogy ő az egyik ügyfele, és hogy számos egynapos üzleti útja egyikén berúgott, és az ágyban kötöttek ki. Egyéjszakás kaland volt, bizonygatta esedezve. A nő nem jelentett neki semmit, egyszerűen túl sokat ivott, és nyomott hangulatban volt. Abby azonban ezek után a közelében sem volt képes megmaradni. Az érintését sem tudta elviselni. Leintette az első taxit, és mire Nick hazaért, kidobálta a szekrényből minden holmiját, és az egészet – még azt a gyönyörű, rózsaszínű kasmírsálát is, amelyet Abby tőle kapott a születésnapjára, meg egy szabadtéri mozielőadásra szóló jegyet – szemeteszsákokba gyömöszölte, majd kitette az előszobába, és közben ordított vele, hogy takarodjon, és ahány trágár szó csak eszébe jutott, azt mind a fejéhez vágta.

Abby a koktélos pohara szárával játszadozott.

– Köszönöm, hogy eljöttetek.

A lányok bátorítón bólintottak.

– Nem szalaszthattam el a lehetőséget, hogy lássam Federert – mosolygott Anna, igyekezve fölvidítani a hangulatot.

– No és veletek mi újság? – kérdezte Abby derűsebben. Legkevésbé sem szeretne volna, hogy az ő problémáin lovgoljanak.

– Munka, munka, munka – sóhajtott föl Ginny. – Van egy ügyem, ami úgy húzódik, akár a rétestészta.

– Belőlem pedig azt hiszem, antirémmenyasszony lett – kotyogott közbe Anna.

– Anna, te hat hét múlva férjhez mész. Neked most a virágosnál kellene zokognod. Hisztirohamokat kellene produkálnod a cupcake-beszállítónak, meg ilyesmi – csipkelődött Ginny.

– Nem lesz cupcake az esküvőmön – nevetett Anna.

Ginny elvigyorodott.

– Ünneprontó.

– Én elmentem ezen a héten egy jósnőhöz, aki azt mondta, közel az idő, amikor valaki levesz a lábamról – jelentette be Suze, aki szingli volt, mióta otthagya félrelépő sportügynök barátját, Terryt.

– Én nagyon szeretném, ha valaki levenne a lábamról – mondta Ginny sóváran. – Nemcsak azért, mert olyan rohadatul elfoglalt vagyok, hogy nincs időm egy lassú tempójú románcra, hanem mert imádom az olyan nagyvonalú gesztusokat, amikor például a pasi elröpít Párizsba vagy Rómába.

– Ahogy Mihail Barisnyikov tette Carrie-vel a *Szex és New York* utolsó évadjában – jegyezte meg Abby.

– Aztán nézd meg, mi lett belőle – felelte Anna cinikusan.

– Mi történt? – A tömegkultúra mindig mintha elment volna Ginny mellett.

– Verte – válaszolta Suze. – Petrovszkij³ megütötte Carrie-t.

– Igen, de ő amúgy is Mr. Bigbe volt szerelmes. Nem működött volna a dolog – mutatott rá Abby, földidézve kedvenc sorozata minden pillanatát. – És aztán Big elment Párizsba, hogy kiszabadítsa.

– Na, az tényleg nagyvonalú gesztus volt – bólogatott Suze bölcselkedve.

A pincérnő odahozott egy kis harapnivalót, és Abby rágcsálni kezdett egy csirkeszárnyat.

– Nem tudom, milyenek a nagyvonalú gesztusok – mondta Anna, figyelmét Suze-ra irányítva. – Szerintem üresek lehetnek. Könnyű a pénzt költeni vagy hangosan kiabálni. Szerintem a kis dolgok számítanak igazán. Imádom, amikor Matt kérés nélkül is mindent elkövet, hogy örömet szerezzen nekem. Például megvesz nekem egy könyvet, amit ezer évvel korábban mellékesen megemlé tettem.

Ginny előhúzta a táskájából zümmögő mobiltelefonját.

– A francba! New York – motyogta, aztán elnézést kérve kiment a bárból, hogy fogadja a hívást. Abby érezte, hogy megroskad a válla a megkönnyebbüléstől.

– Igaz, hogy Nick húga, de a legjobbat akarja neked – jelentette ki Anna, mintha olvasott volna a gondolataiban.

Abby a barátnőjére pillantott.

– És mi volna az?

---

³ Az orosz születésű amerikai balett-táncos és filmszínész, Mihail Barisnyikov által játszott szereplő neve. (*A ford.*)

Feszélyezett csönd támadt.

– Mit akarsz tenni, Abs? – kérdezte végül Anna.

– Szerzek egy ügyvédet. Kitöltök pár nyomtatványt. Nekizúdulok. Beadom a válókeresetet. Így szokás, nem? – Megbicsaklott a hangja, és nagyot kortyolt a koktélijából, hogy megacélozza magát.

– Biztos vagy benne, hogy ezt akarod?

– Mi a másik lehetőség? Hogy *megbocsátok* neki? Képtelen vagyok rá. Rengetegszer végiggondoltam már, de lefeküdt valaki mással, és ezen nem tudom túltenni magam. Az árulás, a hazugságok miatt... megszűnt a bizalom. És ha az egyszer megszűnik, már nem térhet vissza. Többé már semmi sem lehet ugyanolyan köztünk, mint volt.

– De ez nem jelenti azt, hogy nem szeret – mondta Anna elgondolkodva. – A férfiak gyengék. Ha eléjük raknak valamit, azt elveszik. Nézd meg például Tiger Woodsot!

– Inkább ne! – tanácsolta Suze, tekintetét teátrálisan égnek emelve. – Neki nem csak egy szeretője bukkant elő a rekettyséből.

– Ez a nő nem Nick szeretője – vágott vissza Abby élesen. Suze cinikus pillantást vetett rá.

– Nehogy már védelmezni kezdj itt!

– Nem őt védelmezem, hanem magamat – tiltakozott Abby.

– Sosem tudhatod, mit kell megbocsátanod, amíg meg nem történik. Állandóan ezt látom a munkám során – mondta Anna, aki médiajogász volt, és ideje tetemes részét bírói végzések szerzésével töltötte, hogy a sajtó ne teregethesse ki az ügyfelei félrelépéseit. – Ezek az emberek ostoba, önző dolgokat művelnek – szexvideókat készí-

tenek, viszonyt kezdenek a sztártársaikkal –, és a feleségek vagy férjek újra meg újra megbocsátanak nekik.

– Talán a celebeknél másképp megy ez – vélte Abby.

– Nem, csak egyszerűbb megbocsátani, egyszerűbb belenyugodni – vonta meg Suze a vállát. – Terry igazi disznó volt. Rengetegszer szemet hunytam a gallérján éktelenkedő rúzsfoltt fölött, mert a másik variáció az lett volna, hogy kiköltözöm, új lakás után kell nézmem, egyedül maradok, és megint végig kell csinálnom az egész hercehurcát, hogy találjak valaki mást. Néha egyszerűbb, ha az ember tartja a száját, bár az igaz, hogy valahányszor megbocsáttam neki, egy újabb adagot veszítettem el az önbecsülésemből.

– Ne nézz oda – mondta Anna, suttogóra fogva a hangját –, de szerintem az a szőke pasi a bárpultnál téged stíról, Abs.

Abby már nagyon hosszú ideje nem érezte magát sem szexinek, sem vonzónak, és ideges lett a gondolattól, hogy valaki fixírozza. Diszkrétén követte a barátnője pillantását. Egy csinos huszoneves fiatalember, ajkán derűs félmosollyal, csakugyan feléje nézett.

– A mindenit, Abs, pompás egy példány – sziszegte Suze.

Abby kézbe vette az italát, és azon tűnődött, vajon a bár egész közönsége látja-e, hogy elvörösödött. A francha, ezt még az úrból is lehet látni.

– Nem érdekel – jelentette ki határozottan. – Többé nem érdekelnek a férfiak. Mostantól csak macskákkal és *cupcake*-ekkel fogok foglalkozni.

Suze fölkapta a koktéloskancsót, és beledöntötte a tartalmát a poharába.

– Biztos, hogy nem akarsz egy próbát tenni vele?

Abby mosolyogva megrázta a fejét.

– Ebben az esetben berúgok, és én magam fogok próbálkozni. Sosem lehet tudni, Anna, a végén mégiscsak hozok magammal plusz egy főt az esküvődre.

Miközben nézték, hogy Suze odamegy a jóképű idegenhez, Abby akaratlanul is csodálatot érzett a barátnője iránt, hogy milyen reménykedően keresi az igaz szerelmet.

Anna összefont karral támaszkodott az asztalra.

– Az emberek elkövetnek hibákat, Abby. Nem hiszem, hogy olyan rémes volna megbocsátanod – jelentette ki hal-
kan.

– Te kinek az oldalán állsz? – csattant föl Abby, de aztán megfékezte magát. Nem akart undokul viselkedni Annával, akit mostanában a legjobb barátnőjének tekintett, akivel a legtöbb közös volt bennük, akihez, ezt jól tudta, válság esetén fordulhat. *Fordult* is, a különválása utáni napokban, amikor Anna órákig beszélgetett vele telefonon, és nem ítélkezett, csak meghallgatta.

– A tiéden, Abs – tette Anna a karjára a kezét. – Csak tudom, mennyire szereted Nicket. Hogy mennyire szeret ő téged, és hogy milyen jó pár voltatok.

– Mielőtt összetörte a szívemet – mondta Abby hal-
kan.

Anna belekotort a táskájába, és kivett belőle valamit.

– Tessék Matt névjegye – tolt Abby elé egy kis fehér, dombornyomott kártyát. Anna vőlegénye London egyik legkiválóbb válóperes ügyvédje volt. Abby tucatnyi más módját tudta, hogyan lépjen kapcsolatba vele: a Facebookon, e-mailben, a LinkedInen keresztül, amely utóbbihoz az elmúlt hetekben csatlakozott, és ettől nagyon felnőttnak érezte magát. Matt a haverja – simán föl tudná hívni, ha beszélni akarna vele. De Anna kézmöz-

dulatának ünnepélyessége tudatosította benne, hogy itt most az élete hátralévő részéről beszélnek.

– Tudod, mennyire jó – tette hozzá Anna. – De ha kínosnak érzed, van két nagyszerű társa, akik képviselhetnek... ha biztos vagy benne, hogy ezt akarod.

Abby már a gondolattól is émelyegni kezdett. Eladják a házat, kettéosztják a vagyontárgyakat, és soha többé nem látja Nicket.

Lehunyta a szemét, és elképzelte, mennyire fog hiányozni az életéből a férje jelenléte, de még azok a rémes sms-ek is, amelyeket az utóbbi időkben küldözget, a bocsánataért könyörögve. Igaz, hogy Nick Gordon összetörte a szívét, de ő volt élete szerelme, és csaknem elviselhetetlennek érezte, hogy soha többé nem fogja hallani a hangját.

– Szóval mit akarsz csinálni? – kérdezte Anna, és fölhajtotta a maradék italát.

– Rengeteg gondolkodnivalóm van – felelte Abby halkán.

És ez még enyhe kifejezés volt.